

EFEZIEŠI SAVĀ SIRDĪ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef. 1.–6. nodaļa.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos. Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.” (Ef. 2:8–10)

Londonas apmeklētāji dodas uz panorāmas ratu, ko sauc par “Londonas aci”. No 450 pēdu augstuma virs Temzas upes jūs varat redzēt visu: Bigbenu, parlamenta ēkas un daudzas vēsturiskas vietas un katedrāles. Jaunās Derības pētniekam Nikolasam Tomasam Raitam “Vēstule efeziešiem attiecībā pret pārējām Pāvila vēstulēm drīzāk ir kā Londonas acs. Tā nav garākā vai pilnīgākā no viņa vēstulēm, bet piedāvā elpu aizraujošu visas ainavas skatu. No šejienes, ratam griežoties, jūs varat vienu pēc otra ieraudzīt dažādus objektus no putna lidojuma.” (Nicholas Thomas Wright “Paul for Everyone: The Prison Letters” (London: S.P.C.K., 2004), 3. lpp.)

Pāvils Vēstulē efeziešiem nepievēršas vietēja mēroga jautājumiem. Vēstule izskan tā, it kā Pāvils uzrunātu visus ticīgos un kristīgās baznīcas, lai arī kur tās atrodas. Vēstules bezgalīguma sajūta paver “elpu aizraujošu skatu”, sekojot Pāvila piedāvājumam iegrimt mūsu pašu pasaulē un domās. Pārskatot katru nodaļu, paturēsim prātā šo jautājumu: kādām svarīgām patiesībām, kas ir ietvertas Vēstulē efeziešiem, vajadzētu turpināt veidot mūsu kā kristiešu dzīvi?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. septembrī.

Mēs esam svētīti Kristū

Vēstuli efeziešiem kāds ir nosaucis par Jaunās Derības Alpu kalniem. Pāvils, mūsu kalnu gids, 1. nodaļā ved mūs uz stāvu kāpumu. Mums ātri aizsitas elpa, un mēs esam pārsteigti par skatu, kas paveras no virsotnes.

Pārdomājiet Ef. 1. nodaļu. Kas tevi īpaši iedvesmo? Kādas virsotnes tu saskati? _____

Ef. 1:3–14 darbojas kā karte kalna virsotnē, kurā uzrakstītas virsotnes, kas redzamas pie horizonta, Pāvilam vadot mūs uz svētību vietu milzīgajā glābšanas plāna ainavā. Ainava ietver visu glābšanas vēsturi, sākot ar mūžību dziļā pagātnē, tad Dieva žēlastības pilnās darbības Kristū, un beidzot ar mūžību nākotnē. Dieva ticīgo glābšana atspoguļo iniciatīvas, kas iesāktas “pirms pasaules radīšanas” (Ef. 1:4) un tagad tiek īstenotas mūsu katra dzīvē (skat. Ef. 1:7, 8, 13, 14). Šīs stratēģijas pirms radīšanas tiks pilnībā pabeigtas pirms laika noslēguma (Ef. 1:9, 10). Tad “visas lietas”, gan “debesīs”, gan “virs zemes” tiks sapulcinātas kopā jeb apvienotas Kristū un Dieva plāns “laika pilnībai” (ESV) tiks piepildīts (Ef. 1:10). Tad mēs pilnībā piedzīvosim Dieva noslēpumaino plānu (Ef. 1:9). Šodien mēs varam būt droši, ka Kristū centrētā glābšana, kurā mēs esam, ir svarīga daļa Dieva tālu sniedzošajā plānā, lai glābtu “visas lietas”.

Atrašanās kalna virsotnē raisa pateicību. Ef. 1:15–19 Pāvils pateicas Dievam, lūdzot, lai ticīgie varētu piedzīvot glābšanu, ko Dievs viņiem ir ieplānojis. Mēs atklājam, ka atrodamies uz vēl vienas stāvas nogāzes, kad viņš norāda uz augšu, uz augšāmcelto, paaugstināto Kristu, kas valda pār jebkuru varu, kādu mēs jebkad varētu iedomāties (Ef. 1:20–23).

Pateicoties Dieva žēlastībai, kas izpaužas Jēzū Kristū, mēs nu varam dzīvot kalna virsotnē!

Ef. 1:4 mums atklāj, ka Kristus “mūs pirms pasaules radīšanas izredzējis, lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā mīlestībā”. Padomājiet, ko tas nozīmē: izredzēti Viņā pirms pasaules radīšanas! Kādu lielu cerību tam vajadzētu tev sniegt attiecībā uz Dieva ilgām tevi glābt? _____

Mēs esam atpirkti kopienai

Lasot Ef. 2. nodaļu, centieties atbildēt uz šo jautājumu: Ko Dievs ir izdarījis mūsu labā ar Sava Dēla Jēzus Kristus starpniecību? _____

“Bet Dievs...” Šiem diviem vārdiem vajadzētu būt viscerīgākajiem vārdiem no visiem, kas zināmi cilvēkiem. Ef. 2:1–10 Pāvils apraksta savu klausītāju drūmo pagātni. Būdami daļa no visas cilvēces nožēlojamā stāvokļa, viņi bija nostājušies pret Dievu, viņu dzīves pārvaldīja grēks un sātans (Ef. 2:1–3). “Bet Dievs, kas ir bagāts žēlastībā...” Ko Dievs izdarīja viņu un mūsu labā? 1) Viņš darīja mūs dzīvus Kristū – Kristus augšāmcelšanās ir arī mūsu augšāmcelšanās. 2) Viņš pacēla mūs līdz ar Kristu – Kristus debesbraukšana ir arī mūsu debesbraukšana. 3) Debesīs Viņš mūs nosēdināja līdz ar Kristu – Kristus kronēšana ir arī mūsu kronēšana (Ef. 2:4–7). Mēs neesam tikai blakusstāvētāji Kristus dzīves notikumos, kas ir izmainījuši Visumu! Dievs veic šīs ievērojamās darbības ne tāpēc, ka mums būtu kāds nopelns, bet Viņa žēlastības dēļ (Ef. 2:8, 9), un Viņa nodoms ir, lai ticīgi dzīvotu solidaritātē ar Jēzu un darītu “labus darbus” (Ef. 2:10).

Ja Ef. 2:1–10 māca, ka mēs dzīvojam solidaritātē ar Jēzu, tad Ef. 2:11–22 savukārt māca, ka mēs dzīvojam solidaritātē ar citiem kā daļa no Viņa draudzes. Jēzus nāvei bija gan vertikāli ieguvumi, veidojot ticīgā attiecības ar Dievu (Ef. 2:1–10), gan horizontāli, nostiprinot mūsu attiecības ar citiem (Ef. 2:11–22). Ar krustu Jēzus iznīcina visu, kas šķir ticīgos pagānus no jūdiem, ieskaitot baušļu nepareizu skaidrošanu, lai paplašinātu plaisu (Ef. 2:11–18). Jēzus arī kaut ko būvē – brīnišķīgu, jaunu templi, ko veido ticīgie. Pagāni, kas kādreiz bija izslēgti no pielūgsmes tempļa svētajās vietās, tagad pievienojas jūdu ticīgajiem, kļūstot par vienu. Mēs arī kļūstam par daļu no Dieva draudzes, “par svētu templi Tam Kungam” (Ef. 2:19–22).

Dieva žēlastībā jums ir priekštiesība dzīvot šodien solidaritātē ar Jēzu un ticības biedriem.

Ef. 2:8–10 ir bijusi nozīmīga loma daudzu cilvēku atgriešanās stāstā. Mārtiņš Luters šajos pantos atrada žēlastību, kas iemantoja viņa sirdi, un viņš atklāja arī dažas reformācijas pamatidejas: glābšana ir tikai ticībā, tikai žēlastībā, tikai Kristū un tikai Dieva godam. 1738. gadā, 18 dienas pēc tam, kad viņš bija piedzīvojis atgriešanos Londonā, Džons Veslijs sludināja Oksfordas Universitātē, izsakot “sirds saucienus” un “jaunas kustības manifestu”. Kādu pantu viņš citēja? Ef. 2:8 (Skat. A. Skevington Wood, “Strangely Warmed: The Wesleys and the Evangelical Awakening,” *Christian History* [magazine], vol. 5, no. 1 [1984]).

Mēs esam dzīvā Dieva draudze

Kāpēc būt par daļu no Dieva draudzes ir gan svarīgi, gan aizraujoši? Ef. 3. nodaļa _____

Mūs iedrošina tas, ka draudzes locekļi par draudzi runā pozitīvi. Tomēr pat visentuziastiskākās mūsu runas nevar līdzināties Pāvila krāšņajai liecībai par draudzi Ef. 3. nodaļā. Pāvils ziņojumu sāk ar savu lūgšanu par ticīgajiem Efezā (Ef. 3:1; salīdzini ar Ef. 1:15–23), bet turpina ar pārrunām par draudzes dievišķo radīšanu (Ef. 3:2–13) un tad noslēdz lūgšanas ziņojumu (Ef. 3:14–21). Lasot mēs nonākam pie svarīgu jautājumu izpratnes par Dieva “plānu” jeb “noslēpumu”:

- mūžībā Dievs apsver “noslēpumu” jeb “plānu” par draudzi (Ef. 3:3–5, 9, 11);
- Jēzus dzīvē un nāvē šis ilgi apslēptais plāns tiek “īstenots” (Ef. 3:11, NKJV; salīdzini ar Ef. 2:11–22);
- atklāsmē Pāvils uzzina par draudzes “noslēpumu” un pārsteidzošo faktu, ka pagāniem tajā jābūt pilnvērtīgiem dalībniekiem (Ef. 3:3–6);
- Pāvils piedalās šīs labās ziņas izplatīšanā kā neizdibināmo Kristus bagātību sludinātājs pagānu vidū (Ef. 3:8, 9);
- tā kā daudzi ir mantoti Kristum, draudze, ko veido gan jūdi, gan pagāni, atklāj “Dieva daudzveidīgo gudrību” “visām varām un spēkiem debesīs” (Ef. 3:10), pasludinot viņu gaidāmo likteni (salīdziniet ar Ef. 6:10–20). Plāns apvienot visu Kristū (Ef. 1:10) tiek īstenots, un laika ir maz.

Šī izpratne par draudzi motivē Pāvilu lūgt par ticīgajiem. Kāpēc neiztēloties, ka sirsnīgo lūgšanu Ef. 3:14–21 viņš lūdz par tevi? Kāpēc neiztēloties, ka viņš lūdz, lai tu būtu piepildīts ar visu Dieva pilnību (skat. Ef. 3:19) un pilnībā piedalītos brīnišķīgajā vienotās draudzes noslēpumā, kas pamazām tiek atklāts?

Kādas barjeras starp ticīgajiem pastāv mūsu draudzē, kurām, ņemot vērā Pāvila rakstīto, nevajadzētu būt? Ko jūs varat darīt, lai no tām atbrīvotos? _____

Vienotība ticībā

Ef. 4. nodaļā Pāvils lūdz ticīgos pārtrauc darīt vienu un sākt darīt ko citu. Kas viņiem ir vai nav jādara? _____

_____

_____

Ef. 4. nodaļa sākas un beidzas ar aicinājumu rūpēties citam par citu (Ef. 4:1–3, 32). Starp šiem aicinājumiem Pāvils izsaka spēcīgu atbalstu idejai, ka mums ir jāveicina vienotība draudzē. Viņš sāk ar septiņu “viens” uzskaitījumu: ir viena miesa, viens Gars, viena cerība, viens Kungs (Jēzus Kristus), viena ticība, viena kristība, viens Dievs un Tēvs (Ef. 4:4–6). Mēs esam savienoti kopā ar šīm garīgajām realitātēm. Patiesībā mēs esam vienoti.

Lai gan vienotība ir teoloģiska pārliecība, tā prasa no mums smagu darbu. Tāpēc mums vienmēr vajadzētu “censties uzturēt Gara vienību” (Ef. 4:3, NKJV). Viens veids, kā katrs no mums varētu to darīt, ir būt aktīvai Kristus “miesas” daļai (Ef. 4:7–16). Katrs loceklis ir miesas apdāvināta daļa, un katram vajadzētu dot savu ieguldījumu tās veselībā (Ef. 4:7, 16). Un visiem vajadzētu gūt labumu no apustuļu, praviešu, evaņģēlistu, mācītāju un skolotāju darba (Ef. 4:11, 12). Tiem kā saitēm un cīpslām vajadzētu būt kā vienojošai funkcijai, kas palīdz kopā augt Kristū, kas ir miesas Galva (Ef. 4:13, 15).

Vienlaikus Pāvils viņiem arī teica, ka viņi vairs nav “mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vējam” (Ef. 4:14). Šie vārdi skaidri norāda, ka agrīnā draudze iekšējas grūtības piedzīvoja “viltīgas rīcības” dēļ.

Pārejot pie sava pēdējā aicinājuma būt laipniem un žēlsirdīgiem citam pret citu (skat. Ef. 4:32), Pāvils lūdz, lai ticīgie izvairītos no kādreizējās “sirds apcietinātības” (Ef. 4:17–24) un no dusmīgas un skarbas runas, tā vietā lietojot valodu, kas paceļ un izplata žēlastību (Ef. 4:25–31).

Nodaļu par vienotību ir pietiekami viegli lasīt, ja viss ir mierīgi. Izaicinošāk – un svarīgāk – ir lasīt to, kad tiekam ierauti kādā konfliktā. Vai tu atcerēsies šodien piedzīvot Kristus miesas vienotību – to vienotību, kuras dēļ Viņš nomira?

Kā mēs varam dot savu ieguldījumu mūsu draudzes vienotībā – gan vietējā, gan pasaulplašā mērogā? Kāpēc ir svarīgi, ka mēs darām, ko varam? _____

_____

_____

_____

Mēs esam žēlastības saņēmēji un devēji

Lasot Ef. 5. nodaļu, pārdomājiet, kā Pāvils lūdz mūs īstenot evaņģēliju savās attiecībās ar citiem. Kuras no viņa pamācībām tev ir īpaši nozīmīgas? _____

Ja sāksim lasīt Ef. 5. nodaļu no sākuma, mēs varam palaist garām šīs svarīgās tēmas pilno spēku. Tāpēc labāk sāciet lasīt ar Ef. 4:32, kur Pāvils saka, lai efezieši ir “cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis”.

Kā ticīgie mēs esam aicināti balstīt savu izturēšanos pret citiem uz Dieva piedošanu un žēlastību pret mums. Mums ir jāatdarina Dievs! (Salīdzini ar Mt. 5:43–48.)

Pāvils pretstata šo Dieva atdarināšanas ieradumu pagānu dzīvesveidam. Tā vietā, lai vērtētu citus kā brāļus un māsas Dieva ģimenē, cilvēki pārāk bieži izmanto citus savām seksuālajām tieksmēm un tad lielās ar to (Ef. 5:3, 4). Viņš brīdina, ka šādai pieejai nav nākotnes jaunajā pasaulē, kuru plāno Dievs (Ef. 5:5–7).

Tā vietā ticīgajiem jānovēršas no savas pagātnes tumsas un jādzīvo “kā gaismas bērniem” (Ef. 5:8–10), atdarinot Tēva mīlestību. Vairākkārt Pāvils brīdina mūs nenodoties “tumsas darbiem”, kas tiek darīti “slepenībā” (Ef. 5:11, 12). Turpretī mums ir jādzīvo Kristus gaismā (Ef. 5:13, 14). Tā vietā, lai izniekotu savu dzīvi dzērumā, mēs “atpirksim laiku”, piesotot Dievam pateicību par Viņa mīlestību (skat. Ef. 5:15–21).

Pāvils paplašina Dieva atdarināšanas tēmu, dodot padomus kristīgajiem vīriem un sievietēm. Kristus pašuzpurīgā mīlestība pret draudzi kļūst par paraugu kristīgajiem vīriem (Ef. 5:25–33), bet draudzes lojalitāte pret Kristu kļūst par paraugu kristīgajām sievietēm (Ef. 5:22–24). Tā vietā, lai izmantotu cilvēces seksualitātes dāvanu izvirtušā un savtīgā veidā, kristīgajiem vīriem un sievietēm jāvērs uzmanība uz citu novērtēšanu un cienīšanu, kļūstot par “vienu miesu” (Ef. 5:28–33).

“Esiet Dieva atdarinātāji kā mīļi bērni.” (Ef. 5:1, NKJV) Dieva žēlastībā jūs šodien esat aicināti iemiesot šo pamācību savās attiecībās ar citiem.

Kā Ef. 5:2, kas mums māca “staigāt mīlestībā”, palīdz saprast, ko Pāvils Ef. 5:1 domāja ar to, ka ticīgie ir “Dieva atdarinātāji” (NKJV)? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mēs noslēdzam ar pārdomām par Ef. 6. nodaļu, kur mēs atklājam, ka mēs, draudze, esam mieru nesoša Dieva armija.

Vēstulē efeziešiem Pāvils ir attēlojis draudzi kā Kristus miesu (Ef. 1:22, 23; Ef. 4:11–16), kā Dieva templi (Ef. 2:19–22) un kā Kristus līgavu/ sievu (Ef. 5:21–33). Ef. 6:10–20 Pāvils apraksta draudzi kā Dieva armiju un izsaka enerģisku aicinājumu tvert garīgos ieročus. Šie panti sniedz daudz svētību, bet dažkārt tiek pārprasti.

Mēs varam pārprast Pāvila vārdus kā aicinājumu ķerties pie nogalināšanas rīkiem vai būt kaujinieciskās attiecībās ar citiem. Tomēr Pāvils uzsver vienotību, cildinošu runu un žēlsirdību (skat. īpaši Ef. 4:25–5:2). Viņš apraksta Dieva labo vēsti kā “miera evaņģēliju” (Ef. 6:15). Ar šo dzīvo militāro metaforu draudze nav aicināta karot klasiskajā nozīmē. Drīzāk mums ir jānes miers garīgajā kaujā pret ļauno. Pāvils uz lielās cīņas kaujas lauka aicina mūs pierakstīties Dieva armijā.

Mums nopietni jāizvērtē ienaidnieks, lai nekad par zemu nenovērtētu pret mums vērstos spēkus. Mēs nestājamies pretī tikai cilvēciskiem šķēršļiem, bet “pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā” (Ef. 6:12), ko vada viltīgs ģenerālis – velns (Ef. 6:11). Tomēr mēs nedrīkstam padoties ienaidnieka iebiedēšanai. Dievs ir mums vienmēr klāt (Ef. 6:10) un ir apgādājis mūs ar vismalkākajiem ieročiem, Viņa paša ieročiem, “Dieva ieročiem” (Ef. 6:11; salīdzini ar Jes. 59:15–17). Viņš ir nolīcis mūsu sniedzamības robežās patiesību, taisnību, mieru, ticību, glābšanu un Garu (Ef. 6:13–17). Ja Dievs iet mums pa priekšu un mēs esam no galvas līdz kājām apbruņoti ar ieročiem, ko Viņš mums ir sagādājis, mēs nevaram piedzīvot neveiksmi. Uzvara ir garantēta.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai gan mēs netiekam glābti ar darbiem, ko Pāvils domā, rakstot, ka mēs esam “Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu” (Ef. 2:10)? Kāds tad ir mūsu labo darbu mērķis?

2. Pāvils raksta: “Bet Viņam, kas, darbodamies mūsos ar Savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam [..].” (Ef. 3:20) Kāds spēks darbojas mūsos, un kā šim spēkam vajadzētu atklāties mūsu katra dzīvē?